

но има други път, и да бихъ зналъ дори
че въ крайностъ води той — и въ крайностъ ще отида.
Авантюристъ! На колъ, на вѣже да го вида,
не ще го позналихъ!"

И, смаяни, за мигъ
се гна втрещиха те въ гневния му ликъ
и дѣма, Дивисилъ и Попъ Матей — и прави
предъ него скочиха. Забравилъ да остави
на столътъ чашата, захласналъ, Попъ Матей
не виждаше какъ се по расото му лей
ракинта, дори на умъ безъ да му /румне,
какво да възрази на думите безумни.
Сарѣтъ въ пояса рѣка, изправилъ бе се някъ
и Дивисилъ.

„Какво ти стряска виждамъ, знамъ!“
всѣ сътрѣвилъ гледъ. Младрецъ подхвана пакъ отново —
„И не мислете, че ~~случайно~~ случайно слово
се отъ устата ми отплесна. Въ онзи денъ
когато първи пътъ го слушахъ, какъ предъ менъ
за своите планове той зина да говори —
че за свобода той не мисли да се бори,
а само ще дига бунтъ, на што ще тогазъ
да става ... Въ онзи денъ имахъ наивностъ азъ
да мисля, че това той скоро ще забрави,
между народа шомъ започне да борава ...
Ще дига само бунтъ ... Авантюристъ! Дигни
бунтъ и при първий гръмъ се въ Влашко конѣжи,
и крѣстани тамъ прозавай по ~~крѣстани~~ ...
А пъкъ народа? Той да си оплаква дните
и нати да кълне, — съ юзана въ кръвници
че сме го тикнали. Когато преди дни
се отъ Оборише отмахнахъ, ще се стресне,
си мисляхъ; може би въ душата му да блесне
искрица съвестъ ... Не! Той старото все лей.
На плановете му покрити да не смей